

Zvedáme hlavu: jak dál?

Začínáme zvedat hlavu. Říkáme nahlas, že takhle pracovat a žít nejde. Máme požadavky. Jenže slova na prohlášeních a na schůzích nestačí. Teď musíme bojovat. Znamená to, že musíme dělat věci jinak než doteď.

Z nespokojenosti se musí stát sebeorganizace. Už víme, že stížnosti a petice jsou málo. Vedení a kraj, jejich aparáty a struktury jsou zformované – a my musíme být také. Oddělení po oddělení, do dění musíme vtáhnout i váhající kolegy a kolegyně.

Potřebujeme se organizovat nezávisle, sami za sebe a zdola. Už víme, že na nikoho, ani na vedení, ani na kraj či na naše dosavadní „zástupce“ nemůžeme spoléhat. Nemůžeme to ale nechávat ani na těch aktivních kolegyních, které byly vepředu, založily Iniciativu sester a táhnou to. Samy to neutáhnou. Přidávají se další, a to je dobře. Potřebujeme však nápady, nasazení a odhodlání právě vás, kdo tyto řádky čtete. Je to aktivita, kterou darujete boji za sebe samé.

Potřebujeme sebevědomí. Spoustu věcí jsme brali, jako že dnes prostě patří k práci v nemocnici: Že se s námi zachází jako s onucí. Že nemáme na víc, než na to dřít a poslouchat. Že máme čekat. Teď se to láme: Připomínáme si, že máme svou odbornost, i když nám ji pracovní podmínky pošlapávají. Že můžeme mít moc, je v našich počtech. Že naší výhodou je, že naše pracovní síla je kvůli nedostatku zdravotnic, sester speciálně, velmi potřeba – a její cena by se čistě ekonomicky měla zvednout. Přesvědčujeme se, že dokážeme přemýšlet a vzít věci kolektivně do vlastních rukou.

Potřebujeme uvědomění. Abychom netápali, potřebujeme si být vědomi vlastních zájmů. Nejsou totožné ani s vedením, které by chtělo, abychom dál makali na co nejméně peněz. Nejsou totožné ani s krajem, který by chtěl, aby vše pokračovalo při starém, on se chlubil potěmkinovskými rekonstrukcemi a nemusel se starat. My máme vlastní zájmy: Chceme lepší peníze, víc volného času. A nemuset šidit péči o pacienty.

Potřebujeme kolektivní akce. Mluvit, diskutovat, přemýšlet, psát noviny je základ. Nutnost. Start. Měli bychom však o sobě též dávat vědět navenek. Může to motivovat pro boj ostatní kolegy, stmelit ty, co akci připravují, vyvinout tlak na vedení a politiky, přesvědčit o oprávněnosti našeho boje pacienty a veřejnost.

To jsou shrnuté zkušenosti Iniciativy sester. Když budeme bojovní, nezávislí a chytrí, můžeme si vymoci zlepšení peněz i podmínek. Skrz boj samotný ale můžeme získat ještě něco důležitého: **důstojnost.** A lepší pochopení svých vlastních zájmů.

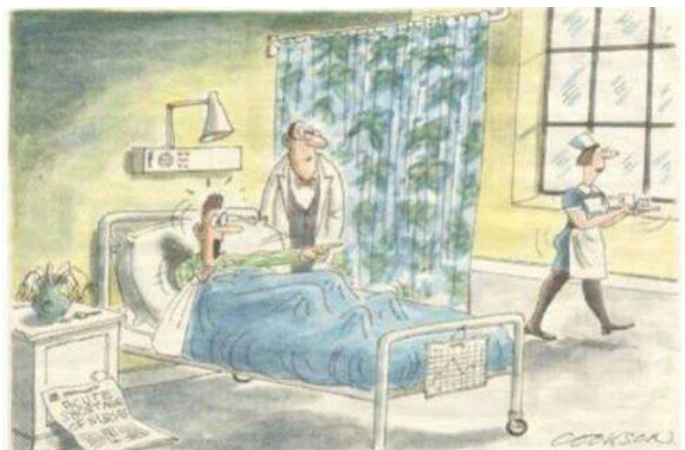
Iniciativa sester bydlí v karlovarské nemocnici

Tady pracujeme, tady nás masírují katastrofální pracovní podmínky a nízké platy – a tady se proto taky organizujeme. To proto jsou samolepky Iniciativy sester v budovách. (Pro férovnost vyřizujeme od pana ředitele Märze: „Nelepit do výtahů.“ OK, výtahy tedy necháváme nanu řediteli. Samolepky mu dodáme.)

Doktore, tu kanylu si píchni sám

Já už ho na to připravuju. Bez nervů, bez stresů, ale připravuju. Zrovna dneska mu říkám: „Doktore, píchni si tu kanylu. Protože se ti to bude hodit. Protože na to už brzy dojde. A nebude to dlouho trvat... Ještě chvíli a nezůstane tady žádná sestřička.“ Takové vtipkování v nemocnici zdomácnělo. Jenže každý už chápe, že to je spíš hodně výstižný popis reality.

DOKTORE, POMOC, MÁM HALUCINACE... VIDÍM SESTRU!

Nejde „jen“ o nemocnici. Jde i o nás

Na chebském mítinku svolaném Iniciativou sester se 15. března hodně mluvilo o rušení lůžek, odkládání operací, propouštění nedoléčených pacientů. Právem. Nemocnice kolabuje a musíme o tom mluvit. Především proto, aby lidé věděli, že jim nemůžeme pomáhat, jak bychom chtěly. Jsme zdravotnice a mrzí nás to.

Jenže jsme též lidé, lidé s vlastními potřebami. Neměli bychom na to, bez ohledu na to, jakým posláním pro nás péče je, zapomínat. Dokladů o krizi zdravotní péče v KKN je dost. Máme však též dlouhý seznam toho, jak přepracovanost ničí naše vlastní životy.

Na onen seznam patří stresy a zdravotní problémy. Patří na něj ztráta času na koničky a zájmy. Patří na něj výčitky, že se nestiháme věnovat svým dětem. Patří na něj pocity selhání kvůli partnerským problémům,

jimiž nám přepracování rozvrací vztahy. Patří na něj nakonec i pocit vyhoření a stud za horšící se vztahy s pacienty. Mnohdy i stud z toho, jak dlouho jsme ponižováni a tlak jen tak snášely.

Pracovní podmínky v nemocnici se nám provrtávají do tisíce a jednoho aspektu našich životů. Mluvme o nich, přemýšlejme o nich. Nejen proto, že až nám zase bude vedení a politici mávat před očima svými čísly a audity, tohle bude náš seznam a naše inventura.

Každá z nás přijde na sto věcí, jimiž jí nemocnice rozvrací přepracovaností život. Musíme o nich mluvit, protože jsou naší kolektivní zkušeností. Postavit se krizi musíme kolektivně. Samy za sebe. Přímou. A nespolehat při tom na nikoho jiného.

HLAS Z TERÉNU z pošty, schůzí, e-mailu, Facebooku

Pro manažerku jsme jen zvířata

Nejvíce lidí odešlo z karlovarské nemocnice za současného vedení. Důvody? Kromě peněz se skloňuje jméno hlavní sestry Píchové. Aby ne! Je to manažerka, pro kterou není problém pojmenovávat své podřízené jmény zvířat z pastvin, která se nerozpakuje posílat sestry do supermarketu za kasu („Když se jim tu nelíbí, ať táhnou...“). Je to člověk, který řekne sestře po třiceti letech praxe, že je stará a že má odejít jinam. Skutečná diktátorka, která nabádá vrchní sestry k udržování permanentního strachu na odděleních a pro niž samotnou jsou výhrůžky denním chlebem. Postrádá jakékoliv zásady slušného chování. Lže podřízeným do očí, je schopna snížit se ke špehování, vyhrožuje. Jde politikům na ruku, má pro své komandování a šikanu zelenou.

My a lékaři: obavy nemají mít proto, že se organizujeme, ale proto, že je nás málo

Reakce lékařů na naše organizování se v nemocnici za lepší platy a podmínky jsou smíšené. Někteří nás plně podporují, karlovarský LOK napsal dokonce prohlášení. Jiní se cítí dotčeni, jako by je naše Iniciativa sester ohrožovala. Ohrožení se však mají cítit personální krizí, ne naším organizováním se. Protože bez sester začnou mizet i lékařská místa.

(k tématu se ve zpravodaji Iniciativa vrátíme)

Zaměstnanci záchranky: Podporujeme Iniciativu sester

Situace v KKN je opravdu vážná na všech úrovních a týká se všech pracovníků ve zdravotnictví. Je nepochopitelné, že zřizovatel nemocnice Karlovarský kraj nechal dojít situaci do tak kritického stavu. Chod jednotlivých oddělení obou nemocnic zajišťují sestry, které mají nelidské množství přesčasových hodin.

Tato skutečnost jednoznačně ovlivňuje jejich práci, chování, emoce, přístup. Pacienty z „terénu“ předáváme v nemocnicích stále stejným pracovníkům – sestřím i lékařům. Nové tváře se již dlouhá léta neobjevují. Nezdá se stává, že při předávání pacienta dochází k vyhořelým situacím, které pramení z přepracování a únavy jak sestřiček, tak i samotných lékařů.

Zdravotní sestry ani lékaři nejsou stroje. Není možné na jedné straně vyžadovat stoprocentní nasazení zaměstnanců a na straně druhé je nedostatečně odhodnotit. Personální politika krajské nemocnice je již dlouhá léta na vedlejší koleji. Staví se nové pavilony, nové nemocnice. Otázkou však je, kdo v nich bude pracovat. Je nutné, aby vedení KV

Hlavní sestra na náboru na zdrávce: Mission Impossible

Ne, tohle opravdu nebylo nic důstojného. Na náborové akci na karlovarské zdrávce hlavní sestře Gabriele Píchové lákání studentek na prázdná slova a vymyšlené cifry ohledně mezd nevyšlo. Protože o poměrech v karlovarské nemocnici vědí, i skrze vlastní zkušenosti, nenechaly se studentky nacytat. Všimaly si rozporů v náborové propagandě, upozorňovaly na nesrovnalosti ohledně mezd, měly konkrétní dotazy.

A odpovědi manažerky Píchové? „To víte odkud?“ „Která sestra vám to namluvila?“ „To vám sdělím e-mailem...“ Finále a odchod ze třídy se obešly bez aplausu, ale ne bez trapnosti. Ne, tohle nebyla přesvědčivá mise. Jak by mohla být? Jak někoho zvat pracovat do nemocnice s tak nízkými mzdami, špatnými pracovními podmínkami a tak nespokojeným personálem?

Pohled sanitáře: náročná práce za almužnu

Jsem sanitář. Je to náročná práce, těm, co to znají, nemusím vysvětlovat. Není o ni zájem, protože zkuste uživit rodinu s platem okolo 11 tisíc korun čistého. Kdybych měl doma manželku a dvě děti, neuživím je. Manželku ani děti doma nemám, i přesto mám hodně co dělat, abych s výplatou vyžil. Většina nových sanitářů vydrží pár měsíců a odchází za lepším výdělkem. Někdy vydrží jen do první výplaty a už je tady nikdo nevidí.

O víkendech slouží jeden sanitář na celý barák – a to potom nevíme kam dřív. Všude něco potřebují a jeden člověk to nemůže stihnout. Pak dochází k hádkám a nedorozuměním. Pojdte si to na chvíli vyměnit, řediteli, a pak si můžeme popovídat.

kraje okamžitě řešilo situaci v krajském zdravotnictví, především situaci zdravotních sester, která je více než kritická. Pokud se tak nestane, sestry hromadnou výpověď podají.

Podporujeme Iniciativu sester.

Zaměstnanci zdravotnické záchranné služby KV kraje – VS Cheb

KONTAKTY:

iniciativa.sester.cheb@seznam.cz

iniciativasesterk.vary@centrum.cz

iniciativa.sester@seznam.cz

web: organizujemese.cz

Facebook: Iniciativa sester